Jako obvykle to byl Květákovo nápad, kterej nás sem dostal.
„Jestli chceme poznat přírodu v její panenský podobě, tak prostě musíme do národního parku, to se nedá nic dělat," tvrdil.
V páteční podvečer jsme leželi v mlází před loukou, která oddělovala okraj lesa země zaslíbený od lesa pro obyčejný smrtelníky. Čekali jsme na soumrak, abysme nepadli do spárů nějakýho ochranáře a neskončili předčasně. Setmělo se dřív, než jsme čekali. Mohly za to mraky, který se najednou přihnaly jako vysoká a ponuře černá hradba megalitických hradišť.
„Jdeme na to," zavelel Květák a všichni tři jsme poklusem překonali louku a vnořili se do zakázanýho lesa.
Podle mapy nás čekala cesta močálem a za ním stoupání do kopců. Zatím jsme měli kliku, půda se sice trochu houpala, ale nebořili jsme se. Jak jsme ale postupovali dál, bylo to horší. Donutilo nás to uhnout doleva a pokusit se ty nejhorší místa obejít.
„Něco nás sleduje," řekl najednou Vodnář, kterej uzavíral voj.
Otočili jsme se. Měl jsem pocit, jako bych v houstnoucím šeru viděl přeběhnout lesem stín, kterej ale rychle splynul s pozadím.

„Co to bylo?" zeptal se Květák.
„Co já vím?" rozpažil bezradně Vodnář, „pes, divočák, vlk?"
Šli jsme dál a štěstí nám znova přálo, narazili jsme na vyšlapanou stezku, která vedla přímo na blata. Bez zaváhání jsme jí svěřili svoje další osudy a vydali se po ní. Kolem nás přibejvalo rašelinišť, mezi kterejma stezka kličkovala od jednoho ostrůvku pevný země k druhýmu, občas vylepšená lávkou.
„Už je to zase za náma," hlesnul potichu Vodnář a prosmýknul se kolem mě po pěšině.
Rázem jsem byl na chvostě já. Tma zase o něco zhoustla a k tomu se ještě zvednul vítr, kterej rozhejbal trsy trávy a zakrslý stromky kolem pěšiny. V tom mihotání tmavejch stínů jsem si mohl představovat klidně celou smečku vlků. Nebo taky vůbec nic.
„Nic nevidím," přiznal jsem.
„Ba jo, něco tam bylo," nedal se, „nejsem slepej jako někdo!"
„Přestaňte se hádat, bude lejt, musíme se utábořit. A to tady nebude nic jednoduchýho," přerušil nás Květák.
Nebylo. Jediný, jakž takž použitelný místo bylo na větším ostrůvku, jenom pár metrů stranou od pěšiny. Pro tři nocležníky trochu těsný, ale vybírat jsme si nemohli. Přístřešek jsme dostavovali s prvníma kapkama deště. Sotva jsme se stačili schovat, když přišel ten správnej přívalák. Dřepěli jsme pod plachtou, přidržovali jí rukama nad hlavou a pozorovali v záři blesků, jak se okolní močály plní vodou. Nikdo to neřekl, ale všichni jsme mysleli na to, jak vysoko asi může voda stoupnout.

Za dvacet minut bylo po všem. Z průtrže zbylo jemný mrholení a z vichru svěží horskej vánek. Vylezli jsme ven a náš ohnivec Vodnář rozdělal s pomocí březový kůry a mokrýho dřeva oheň. Chtělo se mi na záchod. Vydal jsem se kousek stranou, opatrně našlapoval, abych se někam nezabořil. Najednou se kolem mihnul tmavej stín a před mnou stál mohutnej, naježenej pes. Zíral na mě, nakrčenej čumák, pysky se mu srolovaly až někam k uším a odhalily tak velký zuby. Temně vrčel. Ztuhnul jsem. Nevím, jak dlouho jsme tak na sebe koukali, než jsem se odvážil pomalu zacouvat.
„No to ti to trvalo!“ přivítal mě Květák.
„Je, je tam velkej pes,“ vykoktal jsem a ukázal do tmy.
To už ho viděli i kluci. Pes si nás prohlížel a nezdálo se, že by se chystal k útoku. Ale jak Vodnář udělal krok k němu, zase temně zavrčel.
„Určitě se nás bojí víc, než my jeho“ prohlásil Vodnář.
Natáhnul k němu pomaloučku ruku. Pes okamžitě vystartoval a on stačil jen tak tak ucuknout. Zuby hlasitě cvakly pár milimetrů od jeho ruky, jenom špičák ho štrejchnul, zanechávaje na jeho kůži krvavej šrám a slinovou pěnu. Nevypadalo to, že by se nás bůhví jak bál. Stáhli jsme se k ohni. Chlupáč si lehnul a položil si hlavu mírumilovně na tlapy.
„Co budeme dělat? zeptal jsem se.
„Teď mě štve, že jsem četl Psa Baskervilskýho,“ prohlásil Květák a já bych ho nejradši zabil. Musel to připomínat?
Pořád se mi chtělo na záchod. Pomalinku jsem se zvednul a sunul se na druhou stranu. Pes nereagoval. Naštěstí, jinak by mi měchýř asi vybouchnul.
Ten večer jsme šli spát s tím, že se možná probudíme, až nám ta bestie bude rvát hrdla.
Ráno byl pes na svým místě a klidně pozoroval, jak se probouzíme. Jenom, když se Vodnář vydal do blízkýho jezírka pro vodu na čaj, skočil mu do cesty a zuřivě vycenil zuby. Vzdali jsme to. Bez snídaně jsme si zabalili a doufali, že nás nechá odejít. Nic proti tomu neměl. Jenom nás dál sledoval, a když kdokoliv odbočil ze stezky, okamžitě ho vyceněnejma zubama hnal zpátky.
„Asi pes ochranář, nesnáší, aby mu někdo šlapal mimo pěšinu,“ poznamenal Vodnář.
Po pár kilometrech jsme dorazili k rozcestí, na kterým stál křížek. Byl dřevěnej, díky vlhkýmu prostředí skoro černej a na něm dost nezřetelný písmena.
„Hele, tady se někdo utopil,“ řekl Květák, když si přečetl nápis, vypálenej do dřeva kříže.
„Hm, mladej kluk, bylo mu dvaadvacet let. Před pěti rokama,“ doplnil jsem, „musíme dávat bacha, kam šlapeme, nechtěl bych taky tak dopadnout.“
Hlavní pěšina uhejbala lehce vpravo a od ní odbočovala jiná, sotva patrná, na druhou stranu. Náš pokus vydat se po ní, vyvolal další zuřivej útok psa.
„Už mi leze krkem,“ prohlásil Květák a zkoumal roztrženou nohavici maskáčů, „nějaký blbý zvíře rozhoduje o tom, kam já půjdu.“
Prohlížel jsem si našeho strážce. Byl to velikej pes, snad nějakej kříženec ovčáckejch druhů.
„Možná jedná jenom instinktivně, nechce, abysme se vzdalovali od stáda.“
Ať už to bylo jakkoliv, nezbejvalo, než jít dál po hlavní stezce. Sotva jsme ušli pár desítek metrů, do uší se zaryl zvuk, ze kterýho běhal mráz po zádech. Chlupáč seděl před křížem a žalostně vyl.
Konečně močály skončily, země kolem nás byla sušší a pěšina se už zvedala. Pes se zastavil pod kopcem a sledoval nás, jak odcházíme. Dokonce přátelsky vrtěl ocasem.
Jak zmizel z dohledu, mohli jsme se zastavit a najíst se. Zbytek dne jsme pak stoupali do kopce a dál se drželi pěšiny, která nás vedla mezi vývratama, křoviskama a mlázím. Docela mě zajímalo, kdo ji vyšlapal, tady uprostřed národního parku, v nedotčený přírodě. Že by to bylo

jenom od zvířat, se mi nezdálo.
Odpovědi jsme se dočkali pozdě odpoledne. Skoro pod vrcholem kopce stál malej sroubek a před ním na lavičce seděl smutnej chlap. A nemyslím tím momentálně smutnej, tomuhle se smutek vryl do tváře, do každý vrásky, obarvil mu vlasy a vousy a z očí udělal hluboký tůně do propasti času.
„Co tu chcete?“ zeptal se nás nevlídně.
Neodpovídali jsme, byli jsme tam, kde jsme bejt nesměli, a bylo nám jasný, že jestli patří k ochranářům, jsme v průšvihu.
„No nic, už jsem si zvyknul, nejste první“ řekl, když se nedočkal odpovědi, „přespíte tady a zejtra pomažete z parku pryč. Ochranáři mě tady tolerujou a nechci, aby se to kvůli vám změnilo. Stejně o žádný návštěvy nestojím.“
Pozval nás do srubu. Byl zařízenej pro jednoho, jedna postel, jeden stůl s jednou židlí, na policích zásoby, mouka, fazole, brambory, cibule, kafe, flašky rumu, prostě všechno, co potřebuje samotářskej chlap k přežití. A taky pár ohmatanejch knížek, petrolejka, stará kytara. V rohu z kamenů splácanej krb.
Mávnul rukou a my si posedali na postel a na bágly.
„Nechtěli jsme rušit,“ omlouval jsem nás, „jenom nás lákala neporušená příroda, neznásilněná člověkem. Jsme trampové a nikdy jsme lesu neublížili. A zejtra vypadneme, slibujeme.“
„To budu rád, společnosti jsem si už odvyknul.“
„Vy tu žijete úplně sám?“ vyzvídal Vodnář.
„Jo, sám,“ nevypadalo to, že by se chlápkovi chtělo nějak dýl s náma diskutovat.
Jenže jak nastalo ticho, koukal po nás takovým zvláštním pohledem. Zrozpačitěli jsme.
„Jak dlouho už jste tady?“ zeptal se konečně Květák.
„Skoro šest let to bude,“ přišla další stručná odpověď.
„A vy pracujete v parku? Není vám tady smutno, takhle samotnýmu?“
Chlápek se na nás dlouze podíval.
„Tak jo, stejně bych vám to nakonec řekl, vždycky to tak nakonec dopadne, protože on to tak chce,“ povzdechnul konečně.
Nechápali jsme, koho tím myslí. Začal vyprávět.
„Nebydlel jsem vždycky tady. Jsem městskej člověk a žil jsem si dobře. Vlastně, až moc dobře. Měl jsem slušnou práci a dělal jsem kariéru, stoupal vejš a jak s tím přicházelo víc peněz, zblbnul jsem. Noví známí, ale ani jeden kamarád, spousta společenskejch událostí, ale žádnej volnej čas, pro sebe, pro rodinu. K tomu obdiv mladejch holek, který jdou po postavení a prachách. Doma to začalo skřípat. Jenže to mi bylo jedno. Cítil jsem se jako pán světa, neomylnej, nedotknutelnej, kterej nemá zapotřebí brát ohledy na ostatní a poslouchat jejich rady. Logicky to netrvalo dlouho a já udělal obrovskou chybu a zákonitě dostal padáka. Kariéra v troskách, pověst zničená. Najednou se ke mně nikdo nehlásil, nic jsem neznamenal. Starejch kamarádů jsem se zbavil a pro nový známý jsem už nebyl důležitej. Nějak jsem to neunesl, začal chlastat, a když mi došlo, jak to se mnou jde z kopce, sebral jsem se a jednoho dne utekl sem. Nikomu jsem to neřekl, potřeboval jsem se z toho dostat a k tomu jsem nikoho nechtěl. Styděl jsem se! Měl jsem hroznou chuť za sebou spálit mosty. A taky jsem si říkal, že mě budou potřebovat a přilezou s prosíkem. Ještě pořád jsem si představoval, jak jsem nenahraditelnej. Taková blbost. Nikomu jsem nechyběl, snad kromě jedinýho člověka. Půl roku jsem byl nezvěstnej, než mě tu vyhmátli ochranáři. Ti poslali domů obsílku s pokutou a podle místa přestupku mě tady našel syn. Přemlouval mě, abych se vrátil domů, k němu a manželce, ale dvakrát jsem s ním vyrazil dveře. Nevzdal to. Když sem přijel potřetí, chytla ho dole v bažinách

bouřka, přívalovej liják a povodeň. Ztratil orientaci, sešel z cesty a utopil se. Ten kříž dole je na jeho památku.“
Odmlčel se a v očích měl slzy.
„Psa jste potkali, že jo?“ pokračoval, „ten byl jeho, našli ho ležet napůl mrtvýho u synova těla. Nenechal se odvést. Od tý doby tady hlídá stezku skrz blata. Moc lidí sem nechodí, kvůli zákazu, ale občas se přeci jen někdo objeví. A on ho pak provází celou cestou skrz bažiny. Nechápu, jak se mu to v tý hlavě vylíhlo, ale dělá to. Nikomu nedovolí, aby zašel někam, kde je to nebezpečný. A každýho nakonec dostane až sem, přestože je v bažinách víc bezpečných stezek. Asi abych nikdy nezapomněl, co jsem způsobil.“
„Proč se prostě neodstěhujete?“
„Nepustí mě. Nenechá mě tou stezkou projít. Mohl bych to sice obejít, stejně jako chodím pro zásoby, ale nechci. Je to můj trest, moje břímě! On je můj policajt, prokurátor, soudce i bachař. Musím počkat, až mě pustí, pak skončí můj trest. Pak budu vědět, že už by mi odpustil i můj syn.“
„To je blbost,“ uprsknul Květák, „je to jenom obyčejný zvíře, nemůžeme mu přece přisuzovat lidský vlastnosti. Prostě se seberte, obejděte to a zmizte!“
Chlápek se rozčílil.
„Mám udělat další podraz, zase utéct před zodpovědností? Podvést zvíře a cítit se jako vítěz? Co vy víte o spravedlnosti? A co víte o tom, jak se zvířata koukají na nás? Ten pes je daleko moudřejší než my všichni tady dohromady. A jeho spravedlnost je křišťálově jasná, bez advokátů, bez paragrafů, který jsou zkroucený, jako celá naše společnost. Vždyť my už spravedlnost ani nepoznáme, jak jsme ji pokřivili. Tvrdíme, že je slepá a měří každýmu stejně, jenže má hodně velký kapsy a sluch nastraženej na šustot bankovek. Kdoví, čí spravedlnost to zvíře tady vlastně hájí?“
Otřel si oči, vstal a šel ke dveřím. V nich se otočil.
„A jestli vám to připadá jako nesmysl, jestli si myslíte, že nemám pravdu, jestli si myslíte, že sami jste spravedliví, suďte mě vy!“
Dveře se za ním zavřely a my zůstali sedět jak zařezaní. A do toho z údolí zaznělo vzdálený žalostný vytí. _____

Jan Frána - Hafran
Trapsavec 2012